Dosarul nr.1-98/25
1-25060004-32-1-02052025
Partea introductivă

S E N T I N Ţ Ă
în numele Legii

09 decembrie 2025 **or.Ialoveni**

Judecătoria Hîncești (sediul Ialoveni)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Svetlana Bîcu
Grefier Svetlana Pavalachi
cu participarea:
Procurorilor Vladimir Levco, Carina Chirpii
Avocatului inculpatului Eudochia Jomir
Inculpatului *****
În lipsa:
Părții vătămate *****

a examinat în ședință de judecată publică, **pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală**, cauza penală de învinuire a lui
*****, originar și domiciliat *****, cetățean al Republicii Moldova, studii medii incomplete, nesupus militar, celibatar, doi copii minori la întreținere, anterior judecat,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201^1 alin.(1) lit.a) Codul penal,

Procurorul Carina Chirpii a solicitat de a-l recunoaște vinovat pe ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201^1 alin.(1) lit.a) Cod penal și ai stabili acestuia pedeapsa de doi ani închisoare cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu aplicarea în privința acestuia a măsurii preventive arestul preventiv. A încasa din contul inculpatului în folosul statului cheltuielile judiciare în mărime de 448 lei.

Avocatul Eudochia Jomir în interesele inculpatului a solicitat să-i fie aplicată acestuia o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității și respingerea solicitării acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor, cu trecerea acestora în folosul statului.

Partea descriptivă

În baza materialelor din dosar și a probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanța de judecată,

a c o n s t a t a t:

Situația de fapt reținută de instanță:

*****,** având scopul comiterii violenței în familie în privința fratelui său**********, fiind în raport cu ultimul membru de familie potrivit prevederilor art.133^1 din Codul penal,

acționând cu intenție directă, la data de 28.01.2025, aproximativ la ora 22:30 aflându-se la domiciliul părinților situat în satul***** în urma unui conflict inițiat sub un pretext inventat referitor la o datorie financiară, l-a îmbrâncit și după ce a căzut jos, i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii în regiunea feței și corpului, inclusiv cu un telefon mobil, cauzându-i victimei***** conform raportului de expertiză judiciară nr.202502D0286 din 24.02.2025, o plagă contuză la nivelul feței, cicatrizată primar cu suturi chirurgicale la acest nivel, echimoză la nivelul mâinii propriu zise drepte deget unu, excoriații la nivelul regiunii lombare pe stânga și cotului drept, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur cu suprafața de interacțiune limitată, prin mecanism de lovire/fricțiune, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății**.**

În cadrul ședinței de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul *****, fiind asistat de avocatul Eudochia Jomir, a declarat personal prin înscris autentic, că recunoaște in totalitate probele din rechizitoriu, solicitând ca cauza să fie examinată în baza probelor administrate în cadrul urmăririi penale și nu solicită administrarea de noi probe.

Instanța de judecată, analizând cererea inculpatului susținută de apărătorul lui și ascultând opinia procurorului și reieșind din prevederile art.364[1] Codul de procedură penală, prin încheierea protocolară din 05.08.2025 a admis cererea inculpatului ***** cu privire la examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, remarcând faptul că inculpatul și-a manifestat suficient de clar voința ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu a pretins la administrarea unor probe noi.

Audiat în ședința de judecată, ***sub jurământ,*** inculpatul ***** a declarat în esență că, pe data de 28.01.2025 în jurul orelor 22:30 se afla la domiciliu părințiilor situat în ***** A venit fratele***** și a cerut vin de la părinții și el i-au adus aminte de un incident anterior pe faptul că i-a fost extrase niște sume bănești și l-a rugat să plece dar acesta nu a dorit și i-a aplicat 2-3 lovituri în cap cu telefonul mobil. După aceasta***** i-a aplicat și el lovituri și mama ***** a chemat poliția și îi pare rău.

Partea vătămată***** în ședința de judecată nu s-a prezentat prin cererea depusă la 23 iulie 2025 a solicitat încetarea cauzei penale din motiv că s-a împăcat (art.109 CP) cu fratele său ***** și nu careva pretenții morale, financiare și nu dorește ca acesta să fie atras la răspundere penală sau contravențională.

Aprecierea probelor de către instanța de judecată.

Potrivit art.384 Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetarea procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art.384 alin.(3) Codul de procedură penală, să

emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

În corespundere cu prevederile art.93 alin.(1) Codul de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul ***** își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptelor comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

- ***procesul-verbal de constatare a infracțiunii din 12.02.2025*** prin care s-a constatat la 28.01.2025, în jurul orei 22:30, cet.*****, născut la 11.01.1998, aflându-se la domiciliul părinților ***** urmărind scopul comiterii violenței în familie, în timpul unui conflict inițiat între el și fratelui său cet.********** născut la *****care potrivit prevederilor art.133[1] lit.a) Cod penal reprezintă membru de familie, intenționat i-a aplicat mai multe lovituri cu pumnii în regiunea corpului și capului cu un telefon mobil, în rezultat cauzându-i potrivit raportului de constatare medico-legală vătămare corporală ușoară (f.d.5);

- ***procesul-verbal de cercetare la fața locului din 28.01.2025*** potrivit căruia este individualizat locul unde a fost comisă infracțiunea. Și anume casa de locuit a cet.***** în ***** (f.d.8);

- ***plângerea din 28.01.2025,*** prin care cet.*****roagă organele de drept să i-a măsuri conform legii în vigoare cu fratele acestuia ***** care la data de 28.01.2025 în jurul orelor 22[30] când era la casa părinților, 1-a agresat fizic, aplicându-i mai multe lovituri în regiunea feței și a corpului (f.d.12);

- ***conform Raportului de expertiză nr.202502D0286 din 24 februarie 2025,*** la examinarea medico-legală a documentelor medicale prezentate pe numele cet.*****anul nașterii 1990 s-a constatat: plagă contuză la nivelul feței, cicatrizată primar cu suturi chirurgicale la acest nivel; echimoză la nivelul mâinii propriu zise drepte deget unu, excoriații la nivelul regiunii lombare pe stânga și cotului drept, care au fost cauzate în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur cu suprafața de interacțiune limitată, prin mecanism de lovire/fricțiune, posibil în perioada de timp indicată de către persoana examinată, condiționează dereglarea sănătății de scurtă durată și se califică ca vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății (f.d.26-27);

- ***declarațiile martorului *****,*** consemnate în procesul-verbal de audiere a martorului (f.d.38-41);

- ***declarațiile martorului *****,*** consemnate în procesul-verbal de audiere a martorului (f.d.43-46).

Încadrarea juridică a faptelor reținute de instanță în sarcina inculpatului.

În conformitate cu art.1 alin.(3) din Codul de procedură penală, instanțele judecătorești în cursul procesului sunt obligate să activeze în așa mod încât nici opersoană să nu

fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată.

Potrivit art.6 alin.(1) din Codul penal, persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție.

Conform art.26 alin. (2) Codul de procedură penală, judecătorul judecă materialele şi cauzele penale conform legii şi propriei convingeri bazate pe probele cercetate în procedura judiciară respectivă.

În conformitate cu prevederilor art.376 Codul de procedură penală, instanța de judecată la adoptarea sentinței este în drept să facă trimiteri numai la probele cercetate în ședința de judecată.

Toate probele prezentate de acuzatorul de stat au fost analizate și examinate minuțios de către instanța de judecată, cu respectarea principiului apărării și contradictorialității. Astfel, în conformitate cu 101 Codul de procedură penală, instanța de judecată, verificând aspectul concludenţei, pertinenței şi utilității probelor acumulate, a ajuns la concluzia că acestea au fost obținute în mod legal, respectiv insuficiența probatoriului nu poate fi pusă la îndoială.

La caz, instanța reține că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a menționat că deși articolul 6 § 1 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu stabilește reguli privind admisibilitatea probelor, problemă care trebuie să fie reglementată în primul rând de dreptul național (Lhermitte v. Belgia [MC], 29 noiembrie 2016, § 83), or atunci când Curtea Europeană verifică încălcări ale procedurii de administrare a probelor, ea constată modul în care această încălcare afectează caracterul echitabil al întregii proceduri (Bykov v. Rusia [MC], 10 martie 2009, § 89, Prade v. Germania, 3 martie 2016, §33, Dimitrov și Momin v. Bulgaria, 7 iunie 2018, § 51, 62).

Pe plan național, articolul 95 alin.(1) Codul de procedură penală prevede că sunt admisibile probele pertinente, concludente și utile administrate în conformitate cu prevederile Codului, iar articolul 95 alin. (2) stabilește că problema admisibilității probelor o decide organul de urmărire penală, din oficiu sau la cererea părților, ori, după caz, instanța de judecată, important fiind accesul în egală măsură a tuturor părților la cercetarea probei. Astfel, instanța a constatat din materialele cauzei că partea apărării a avut accesul în egală măsură la cercetarea tuturor probelor enunțate în rechizitoriu inclusiv să le conteste, în conformitate cu prevederile art.101 alin.(4) Codul de procedură penală, adoptând o poziție clară, prin care au renunțat expres la anumite garanții procesuale, solicitând examinarea cauzei în procedură simplificată.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului ***** a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare. La fel, în contextul art.6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât „natura” şi „cauza” acuzației, cât și probele pe care se fundamentează aceasta.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art.385 alin.(1) pct.1)-4) Codul de procedură penală, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșireacăreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În conformitate cu art.51 alin.(1) Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În sensul precizării componenței de infracțiune, legiuitorul a statuat la art. 52 Codul

penal că, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Potrivit art.113 Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârşite şi semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Conform art.2 al Legii nr.45/01.03.2007 (cu modificările din 31.07.2024) cu privire la prevenirea şi combaterea violenței împotriva femeilor şi a violenței în familie „*prin violență în familie se înțelege actele de violență* ***fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică****, cu excepția acțiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privința altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral".*

Violența în familie, este acțiunea sau inacțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin: a) maltratare, alte acțiuni violente, soldate cu vătămare uşoară a integrității corporale sau a sănătății; b) izolare, intimidare în scop de impunere a voinței sau a controlului personal asupra victimei; c) privarea de mijloace economice, inclusiv lipsirea de mijloace de existență primară, neglijare, dacă au provocat victimei vătămare uşoară a integrității corporale sau a sănătății, sau faptele prevăzute la alin.(1): a) săvârşite asupra a doi sau a mai multor membri ai familiei; b) săvârşite în legătură cu solicitarea sau aplicarea măsurilor de protecție; c) care au provocat vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății; sau faptele prevăzute la alin.(1) şi (2) care: a) au cauzat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății; b) au determinat la sinucidere sau la tentativă de sinucidere; sau faptele prevăzute la alin.(1) sau (2) care au cauzat vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății soldată cu decesul victimei.

Potrivit art.2 al Legii nr.45/01.03.2007 (cu modificările din 31.07.2024) cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie, „***violența fizică"*** reprezintă – vătămare intenționată a integrității corporale ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acțiuni cu efect similar.

Obiectul juridic special al infracțiunii prevăzută la art.201^1 din Codul penal poartă un caracter complex. Astfel, obiectul juridic principal îl formează relațiile sociale cu privire la solidaritatea familială. La rândul său, obiectul juridic secundar îl constituie relațiile sociale cu privire la integritatea corporală, sănătatea, integritatea fizică sau psihică, la onoarea și demnitatea persoanei, la substanța, integritatea sau potențialul de utilizare a bunurilor, la posesia asupra bunurilor.

Obiect material al infracțiunii de violență în familie îl reprezintă corpul persoanei (în acele cazuri când săvârşirea violenței în familie presupune influențarea directă infracțională asupra corpului victimei).

Victimă a infracțiunii analizate poate fi oricare membru al familiei făptuitorului.

Prin membru al familiei, în sensul prevederilor art.3 alin.(2) lit. b) ale Legii menționate supra precum și potrivit 133^1 din Codul penal, în sensul răspunderii penale, urmează a fi înțelese: a) în condiția de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, sub tutelă și

curatelă, rudele, afinii lor, soții rudelor, persoanele aflate în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj) sau dintre părinți și copii; și b) în condiția de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorț, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, persoanele care se află ori s-au aflat în relații asemănătoare celora dintre soți (concubinaj).

Instanța de judecată a stabilit că victima***** este fratele inculpatului, respectiv întrunește calitatea de membru a familiei în sensul art.133[1] din Codul penal.

Latura obiectivă a infracțiunii de violență în familie are următoarea structură:
1) fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea manifestată fizic sau verbal;
2) urmările prejudiciabile sub forma suferinței fizice, vătămării ale integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral; 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile.

Reieșind din cele menționate supra, instanța conchide că, prin totalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, vina inculpatului ***** a fost pe deplin dovedită iar acțiunile acestuia corect au fost încadrate în baza art.201[1] alin.(1) lit.a) Codul penal – *violența în familie, adică acțiunea intenționată comisă de un membru al familiei în privința altui membru al familiei, manifestată prin acțiunii violente soldate cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății.*

Instanța reține, că prin cererea depusă la 23.07.2025 partea vătămată***** a solicitat încetarea cauzei penale din motiv că s-a împăcat (art.109 CP) cu fratele său ***** și nu careva pretenții morale, financiare și nu dorește ca acesta să fie atras la răspundere penală sau contravențională.

Conform art.109 Codul penal, (1) Împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolele II–III, V–VI şi la art.264 alin.(1) din Partea specială, precum şi în cazurile prevăzute de procedura penală, dacă persoana nu are antecedente penale pentru infracțiuni similare comise cu intenție sau dacă în privința ei nu a mai fost dispusă încetarea procesului penal, ca urmare a împăcării, pentru infracțiuni similare comise cu intenție în ultimii cinci ani. În cazul minorilor, împăcarea părților poate fi aplicată şi pentru infracțiuni ușoare sau mai puțin grave, prevăzute la capitolul IV din Partea specială, precum şi pentru infracțiuni grave, prevăzute la capitolele II–III şi V–VI din Partea specială. (2) Împăcarea este personală şi produce efecte juridice din momentul pornirii urmăririi penale şi până la retragerea completului de judecată pentru deliberare. (3) Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu, împăcarea se face de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. (4) Împăcarea nu se aplică în cazul persoanelor care au săvârșit asupra minorilor infracțiunile prevăzute la art.171–175[1], cu excepția infracțiunilor ușoare sau mai puțin grave, dacă acestea au fost săvârșite de către minori, sau în cazul infracțiunilor săvârșite asupra minorilor prevăzute la art.201, 206, 208, 208[1] şi 208 *(Art.109 alin.(1), (4) în redacția Legii nr.316 din 17.11.2022, în vigoare 09.01.2023).*

În speță, inculpatului ***** i se incriminează comiterea infracțiunii prevăzută la art. 201[1] alin.(1) lit.a) Codul penal, faptă care, potrivit clasificării prevăzute la art.16 alin.(3) CP, se încadrează în categoria infracțiunilor mai puțin grave și este prevăzută de capitolul VII, pentru care legea nu permite împăcarea.

În consecință, instanța de judecată determină că, ansamblul de probe cercetate confirmă indubitabil învinuirea adusă inculpatului ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art.201[1] alin.(1) lit.a) Cod penal, pentru care faptă şi va fi declarat vinovat şi, respectiv, supus pedepsei penale.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Iar, individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată se conduce de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art.61 alin.(2) Codul penal, ținând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea celui condamnat, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane, la fel, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art. 75 Codul penal al Republicii Moldova, și anume, gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

După această clarificare, instanța accentuează că pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie echitabilă, legală şi individualizată corect capabilă să restabilească echitateasocială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului Penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate înpartea specială.

Pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia urmează a fi individualizate în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Instanța va avea în vedere atât principiul prevăzut în art.4 Cod penal RM- umanismul legii penale, cât și al art.7 Cod penal - la aplicarea legii penale se ţine cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Instanța remarcă că, pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii.

Instanța de judecată consideră că principalele elemente de care judecătorul trebuie să țină seama de fiecare dată când soluționează cauza penală şi când alegecategoria de pedeapsă conform normelor generale prevăzute în art.62-71 CP, sunt stabilirea termenului şi mărimea acesteia conform limitelor fixate în articolul respectiv al Părţii speciale a Codului penal.

Limitele pedepsei, prevăzute în partea specială, sunt determinate de încadrarea juridică a faptei şi reflectă gravitatea infracțiunii săvârșite. Gravitatea acesteia constă în modul şi mijloacele de săvârșire a faptei şi depinde de scopul urmărit, de împrejurările în care fapta a fost comisă, de urmările produse sau care s-ar fi putut produce. Termenul pedepsei, în afară de gravitatea infracțiunii săvârșite, se stabilește având în vedere persoana celui vinovat, care

include date privind gradul de dezvoltare psihică, situația materială, familială sau socială, prezența sau lipsa antecedentelor penale, comportamentul inculpatului până sau după săvârșirea infracțiunii, deci este vorba de personalitatea infractorului.

Conform art.8 Cod penal, caracterul infracțional al faptei şi pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Conform prevederilor art.80[1] alin.(1) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Astfel, după caracterul şi gradul prejudiciabil, prin prisma art.16 din Codul penal, infracțiunea prevăzută la art.201[1] alin.(1) lit.a) din Codul penal şi săvârșită de către ***** – se clasifică drept una mai puțin gravă şi pentru săvârșirea căreia Legea prevede pedeapsă – muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 180 de ore sau cu închisoare de până la 4 ani.

La aplicarea pedepsei penale lui *****, instanța de judecată va respecta criteriile generale de individualizare a pedepsei.

În conformitate cu prevederile art.76 Codul penal, circumstanțe atenuante de către instanță s-a constatat: căința sinceră.

Circumstanță agravantă, conform art.77 din Codul penal, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care anterior a fost condamnată.

La stabilirea pedepsei instanța va avea în vedere că inculpatul a recunoscut comiterea faptei, de asemenea și atitudinea acestuia în timpul examinării cauzei, conform revendicări forma 246 inculpatul ***** anterior a fost condamnat prin sentința: Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) din 31.03.2017 (f.d.100-104); Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 19.07.2019 (f.d.93-98); sentința Judecătoriei Strășeni (sediul central) din 10.05.2023 (f.d.89-90), conform cazierului contravențional pe numele ultimului au fost înregistrate 5 contravenții (f.d.51), la evidență narcologică sau psihiatrică nu se află (f.d.83,84).

Luând în considerație faptul că, anterior inculpatului ***** prin sentințele menționate supra i-a fost aplicată pedeapsa sub formă de închisoare cu suspendare condiționată precum și pedeapsă cu închisoare, ultimul însă nu și-a făcut concluziile de rigoare.

În contextul dezbaterilor judiciare avocatul Eudochia Jomir a solicitat de a-i aplica inculpatului ***** o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

Instanța de judecată conchide că, pedeapsa solicitată de către apărător este una prea blândă și poate crea inculpatului, cât și altor persoane, impresia eronată despre blândețea legii penale.

Potrivit prevederilor alin.(1), (2) art.70 din Codul penal, „închisoarea constă în privarea de libertate a persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni prin izolarea impusă a acesteia de mediul normal de viață şi plasarea ei, în baza hotărârii instanței de judecată, pe un anumit termen, într-un penitenciar”. „Închisoarea se stabilește pe un termen de la 3 luni la 20 de ani”.

Ținând cont de prezența circumstanțelor agravante, de personalitatea inculpatului, în cumul cu circumstanțele comiterii faptei, precum și de faptul că anterior inculpatul a fost supus răspunderii penale fiindu-i aplicată acestuia și pedeapsă sub formă de închisoare însă ultimul nu și-a făcut concluzii necesare, a mai comis o infracțiune și acordând deplină eficiență prevederilor normelor incriminate în ceea ce privește categoriile de pedeapsă

prevăzute, instanța de judecată consideră că în cazul dat corectarea inculpatului ***** este posibilă doar prin aplicarea unei pedepse penale privative de libertate.

În sensul dat, reieșind din dispozițiile legiuitorului cu privire la limitele de pedeapsă a sancțiunii prevăzute la art.201^1 alin.(1) lit.a) Cod penal și din cumulul circumstanțelor cazului elucidate mai sus, precum și faptul că prin cererea depusă partea vătămată***** a menționat că nu are careva pretenții morale sau materiale față de inculpat, instanța va aplica în privința inculpatului *****, pedeapsa, în limita sancțiunii legii penale prevăzute de art.201^1 alin.(1) lit.a) Cod penal și cu aplicarea art.80^1alin.(1) Cod penal în baza normei menționate, i se stabilește pedeapsă de - 1 (unu) ani închisoare cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În acest context, instanța consideră că pedeapsa numită inculpatului sub formă de închisoare, corespunde principiu cu „scopul de a-l pedepsi" reieșind și din gradul prejudiciabil al infracțiunii comise în coraport cu scopul pedepsei penale de reeducare a acestuia și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Cu privire la măsura preventivă.

În conformitate cu art. 385 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează dacă urmează să fie revocată, înlocuită sau aplicată o măsură preventivă în privința inculpatului.

În conformitate cu prevederile art. 176 alin. (1) cod de procedură penală, măsurile preventive pot fi aplicate de către procuror, din oficiu ori la propunerea organului de urmărire penală, sau, după caz, de către instanța de judecată numai în cazurile în care există suficiente temeiuri rezonabile, susținute prin probe, de a presupune că bănuitul, învinuitul, inculpatul ar putea să se ascundă de organul de urmărire penală sau de instanță, să exercite presiune asupra martorilor, să nimicească sau să deterioreze mijloacele de probă sau să împiedice într-un alt mod stabilirea adevărului în procesul penal, să săvârşească alte infracțiuni ori că punerea în libertate a acestuia va cauza dezordine publică. De asemenea, ele pot fi aplicate de către instanță pentru asigurarea executării sentinței.

Instanţa relevă că conform art.329 alin.(1) Cod de procedură penală, la judecarea cauzei, instanţa, din oficiu sau la cererea părţilor şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună aplicarea, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanţa constată că potrivit art.175 alin.(1) şi (2) Cod de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanţă a executării sentinţei.

Reieșind din conţinutul art.178 alin.(2) Cod de procedură penală, obligarea de a nu părăsi ţara constă în îndatorirea impusă inculpatului de către instanţa de judecată de a nu părăsi ţara fără încuviinţarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligaţii prevăzute la alin. (1) din acelaşi articol.

Astfel, având în vedere că instanţa de judecată în urma cercetării materialelor cauzei a ajuns la concluzia aplicării în privinţa inculpatului a unei pedepse sub formă de închisoare. Prin urmare în vederea asigurării executării sentinţei, instanţa va dispune până la intrarea în vigoare a sentinţei aplicarea față de inculpat a măsurii preventive – obligarea de a nu părăsi ţara. Executarea măsurii preventive se pune în sarcina Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Referitor la solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul inculpatului în folosul statului a sumei de 448 lei, cu titlu de cheltuieli pentru efectuarea expertizelor judiciare, instanța o consideră întemeiată și necesară a fi admisă, din următoarele considerente.

Conform art.142 alin. (1) din Codul de procedură penală, expertiza judiciară se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală sânt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei, tehnicii, artei, meșteșugului sau în alte domenii. Posedarea unor asemenea cunoștințe specializate de către persoana care efectuează urmărirea penală sau de către judecător nu exclude necesitatea dispunerii expertizei judiciare. Dispunerea expertizei judiciare se face, la cererea părților, de către organul de urmărire penală, procuror sau de către instanța de judecată, precum și din oficiu de către organul de urmărire penală sau procuror.

Conform art.143 alin. (1) din Codul de procedură penală, expertiza judiciară se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale.

Potrivit prevederilor art.227 alin.(1) din Codul de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.

Potrivit alin.(3) a aceleiași norme, cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate. Alineatul (3) a normei indicate este o normă generală și nu obligă statul să suporte cheltuielile ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

În conformitate cu art.229 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Instanța de judecată, raportând prevederile legale evidențiate supra, la materialele cauzei, consideră că plata cheltuielilor judiciare urmează a fi puse în sarcina inculpatului atâta timp cât acesta a comis o infracțiune, vinovăția acestuia fiind dovedită indubitabil.

Din materialele cauzei urmează că în cadrul procesului penal s-a întocmit: Raportul de constatare nr.202502P0338 din 04.02.2025 (f.d.19-20) – pentru care s-a suportat cu titlu de cheltuieli suma de 128 lei; Raportul de expertiză judiciară nr.202502D0286 din 24.02.2025 (f.d.26-27) – pentru care s-a suportat cu titlu de cheltuieli suma de 320 lei.

În acest sens, instanța de judecată va încasa de la ***** în contul statului suma de ***448,00 (patru sute patruzeci și opt,00) lei,*** cu titlu de ***cheltuieli judiciare*** suportate la efectuarea expertizelor judiciare în cadrul procesului penal.

Potrivit art.157 alin.(2) din Codul de procedură penală, documentele se anexează, prin ordonanța organului de urmărire penală sau prin încheierea instanței, la materialele dosarului şi se păstrează atâta timp cât se păstrează dosarul respectiv. În cazul în care documentele în original sânt necesare pentru evidență, rapoarte sau în alte scopuri legale, acestea pot fi restituite deținătorilor, dacă este posibil fără a afecta cauza, copiile de pe acestea păstrându-se în dosar.

Prin Ordonanța de recunoaștere în calitate de mijloc material de probă din 24.02.2025 s-a dispus de a recunoaște în calitate de mijloc material de probă: copiile autentificate a materialelor de pe R-II cu nr.202544000511 în baza procesului-verbal cu privire la contravenție seria nr.MAI06 424495 (f.d.81), mijloacele materiale de probă urmează a fi

păstrate la materialele cauzei penale.

Dispozitivul

În conformitate cu prevederile art.72, art.80[1] alin.(1) Cod penal al Republicii Moldova, art.364[1], art.157, art.227-229, art.389, art.392-395 Codul de procedură penală al Republicii Moldova, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

*****, se recunoaște vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.201[1] alin.(1) lit.a) Codul penal al Republicii Moldova, şi în baza acestei norme menționate, cu aplicarea prevederilor art.80[1] alin.(1) Cod penal, i se stabilește pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (unu) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În scopul asigurării executării sentinței, se aplică în privința inculpatului *****, ***măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, până la intrarea în vigoare a sentinței.***

Executarea măsurii preventive se pune în sarcina Inspectoratului General al Poliției de Frontieră.

Termenul executării pedepsei aplicate lui *****, urmează a fi calculat din data intrării în vigoare a prezentei sentințe și reținerii acestuia.

Se încasează de la *****, domiciliat în***** în contul statului suma de ***448,00 (patru sute patruzeci și opt,00) lei,*** cu titlu de ***cheltuieli judiciare*** suportate la efectuarea expertizelor judiciare în cadrul procesului penal.

Mijloacele materiale de probă, a le păstra la materialele cauzei penale.

Sentința cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni) în termen de 15 zile de la data pronunțării sentinței.

Președintele ședinței,
judecătorul Svetlana Bîcu